

cije in nebo. Midva nisva videla ničesar, zdelo se nama je, da se nama podira zemlja pod nogami...

Ko sva odprla oči, sva zagledala črno zemljo, akacije in zvezde. Sedela sva na vlažni trati, lasje so nama razmršeni padali čez obraz. V neskončnost vsega neznanega so bile uprte najine oči in so luščile nevidne postave iz megle.

Tisti trenutek sva si bila jasna medsebojne vrednosti. Ona, ki je mislila, da sem plaho dete, me je videla do dna, jaz sem spoznal njo in vrsta moških je plesala pred mojimi očmi.

Težka je ta zavest. Hvaležnosti do nje sta se tisti trenutek primešala gnus in nepoznana grenkost. Če bi bil tehtal oboje, bi bil gnus večji. Vse je plesalo pred menoj. Molčal sem, da uredim srce in misli.

Kaj se je godilo v Lojzi, ne vem. Ko se je prebudila iz otožja, ki je sledila hipu ljubezenske omame, jo je obvladala neumljiva žalost. Vila se je v muki in tepla zemljo, da bi iz nemega trpljenja poklicala solze, dokler se ji niso udrle.

Pozabil sem na vse in jo tolažil. Ko sva se dvignila, sva se prijela za roke kot dva otroka, ki sta zašla v temo in se vračata domov.

Nisva se pogledala. Globoko v tleh so ležale najine misli in najine oči. Nisva izpregovorila; na polju, pod akacijami so ostale najine besede...

(Dalje prihodnjič.)

Pavel Golia / O mraku

Glej, purpurna večerna polja
v vijoličastih morjih ugašajo.
V teh hipih žalosti in svetobolja,
ki duše jih tako težkó prenašajo,
se iznenadoma zave
žalitve strašne,
strahotnega ponižanja srcé,
in misli kot izbičane in plašne
ptice med nebom in med zemljo tavajo.

O blagor dušam, ki spoznavajo
v tej uri izkušnjave,
da bo samo na dnu bolesti najden ključ,
ki odpre duri
v kristalne hrame Radosti in Sprave.